

Սիպիլ

Խոսք ընդ աստծո

Աստվածությունսքը բարի հոգվույդ անձայր ու անձիր,
Եթե դուն մայր ըլլայիր,
Փոխակ հայր ըլլալու,
Աշխարհք արդյոք չէ՞ր բարձրանար առանց արցունք մը լալու:

Դեռ նորածիլ՝ կը մեռնե՞ր դաշտին ծաղիկն առաթուր
Նախիրներու կաշըմբուտ
Սմբակին տակ ոգեսպառ,
Աստվածային հոգիդ գթած եթե գրգար մայրաբար,

Անշուշտ խուժին կը հաղթեր գուրը՝ ուժեն ալ արի,
Թըփուտներու կամ սարի
Թոշնիկն անեզեն ու տկար՝
Այունախսանձ ուրուներու ճիրանին տակ չէր տըքար:

Եթե դուն մայր ըլլայիր, մարդը կ'ըլլար անձին տեր,
Ազատ, անկեղծ, անվեհեր.
Երախտիքի բեռան տակ,
Հոգին երբեք չէր կորանար անարգ նյութին նահատակ:

Ա՛հ, եթե մայր ըլլայիր, հանդուրժեիր պիտի լուռ
Երբ գեղարդին ներքն սուր՝
Կողեն արյուն կը պոռթկար

Հիսուսիդ որ կը պաղատես. «Գըթա՛, մարմինս է տրկար»:

Եթե դուն մայր ըլլարի, բիբովդ անհուն, որ բոց էր,
Արդյոք չէի՞ր թափանցեր

Խորախորհուրդ աչքերուն
Հոգիին որ հավես կուլա թռչնած երագն իր գարուն:

Ո՛հ, կ'ըղձայի, կ'ըղձայի՝ մայր ըլլայիր պահ մը լոկ
Հանդես կյանքին անողոք
Օրենքնե՛րուն անսասան,
Եվ ըզգայիր թե սրտեդ մայրդիկ ի՛նչ սեր կը հուսան:

1924